

UZASADNIENIE

Strona powodowa Prokura Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty w W., działając przez pełnomocnika będącego radcą prawnym, skierowała do Sądu Rejonowego Lublin – Zachód w Lublinie pozew w elektronicznym postępowaniu upominawczym i wniosła o orzeczenie nakazem zapłaty, by pozwana H. T. zapłacił stronie powodowej kwotę 17.92,36zł wraz z odsetkami ustawowymi liczonymi od dnia 29 sierpnia 2012 r. do dnia zapłaty. Ponadto wniosła o zasądzenie na jej rzecz zwrotu kosztów sądowych w kwocie 225,00 zł, kosztów zastępstwa procesowego w kwocie 2.400,00 zł oraz innych kosztów w wysokości 4,05 zł.

W uzasadnieniu wskazała, że pozwana i (...) S.A.zawarli umowę o świadczenie usług telekomunikacyjnych o nr dłużnika (...), na podstawie której pozwana otrzymała dostęp do usług świadczonych przez (...) i zobowiązała się do uiszczania opłat. Pozwana nie wywiązała z przyjętego na siebie zobowiązania, wobec czego niespłacona kwota należności głównej wynikająca z wystawionych przez pierwotnego wierzyciela faktur, stała się wymagalna wraz z kwotą odsetek za opóźnienie w spełnieniu świadczenia. W następstwie powyższego pierwotny wierzyciel wezwał pozwaną do zapłaty zadłużenia. Następnie – wobec bierności pozwanej – w dniu 29 marca 2007 r. zawarł z (...) S.A.umowę przelewu wierzytelności, cedując na jego rzecz całość praw i obowiązków wynikających umowy zawartej przez pozwą z wierzycielem pierwotnym. Następnie w dniu 8 maja 2012 r. (...) S.A.scedował przedmiotową wierzytelność na rzecz (...) S.a.R.L., który w dniu 25 maja 2012 r. zbył dochodzoną wierzytelność na rzecz strony powodowej. Strona powodowa wskazała, że zadłużenie pozwanej wynosi 17.92,6 zł, w tym należność główna 9.78,31 zł oraz skapitalizowane odsetki w wysokości 8.194, 05 zł. Powód wezwał pozwaną do zapłaty, jednakże zadłużenie nie zostało uregulowane.

W dniu 10 października 2012 r. Sąd Rejonowy w Lublinie VI Wydział Cywilny uwzględnił żądanie strony powodowej i wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym.

Pozwana H. T. złożyła sprzeciw od tego nakazu zapłaty, w którym zarzuciła, że nie zawierała umowy wskazanej w pozwie oraz że nie korzystała z usług (...) S.A. w okresie od października 2004 r. do września 2005 r. W konsekwencji wniosła o oddalenie powództwa w całości.

Postanowieniem z dnia 7 listopada 2012 r. wyżej wskazany Sąd stwierdził skuteczne wniesienie sprzeciwu i utratę mocy nakazu zapłaty w całości oraz przekazał rozpoznanie sprawy tutejszemu Sądowi.

Strona powodowa w dniu 25 kwietnia 2012 r. ostatecznie uzupełniła braki formalne pozwu.

Następnie pozwana uzupełniła braki formalne sprzeciwu od nakazu zapłaty.

Na rozprawie w dniu 5 lipca 2013 r. pozwana podtrzymała swoje stanowisko w sprawie.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W 2003 r. (...) S.A. w W. podłączyła do budynku mieszkalnego pozwanej H. T. instalację telefoniczną, którą aktywowano dopiero w 2005 r. W sierpniu 2005 r. pozwana podłączyła aparat telefoniczny i zaczęła korzystać z usług telekomunikacyjnych, opłacając w całości faktury wystawione za okresy, w których korzystała z rozmów telefonicznych.

(dowód: przesłuchanie pozwanej k. 90v.)

W dniu 17 września 2005 r. (...) S.A. w W. wystawiła na nazwisko pozwanej fakturę VAT nr (...) za usługi telekomunikacyjne świadczone od dnia 1 sierpnia 2005 r. do 31 sierpnia 2005 r., opiewającą na kwotę 585,78 zł, z terminem płatności oznaczonym na dzień 1 października 2005 r., którą pozwana opłaciła.

(dowód: faktura z 17.09.2005 r. k. 20)

W dniu 17 października 2005 r. (...) S.A. w W. wystawiła na nazwisko pozwanej fakturę VAT nr (...) za usługi telekomunikacyjne świadczone od dnia 1 października 2004 r. do 30 września 2005 r., opiewającą na kwotę 9.796,61 zł, z terminem płatności oznaczonym na dzień 31 października 2005 r.

(dowód: faktura z 17.10.2005 r. k. 17-18)

Pozwana złożyła reklamację, co do powyższej faktury, wskazując że w okresie objętym tą fakturą nie miała aktywowanej usługi telekomunikacyjnej. Na skutek nieuwzględnienia reklamacji, odmówiła podpisania umowy z (...) S.A.

(dowód: przesłuchanie pozwanej k. 90v.)

W dniu 29 marca 2007 r. (...) S.A. w W. zawarła z (...) S.A. we W. umowę przelewu wierzytelności. Przedmiotem wyżej wskazanej umowy była m.in. wierzytelność w stosunku do pozwanej H. T., wynikająca z faktury nr (...) z dnia 17 października 2005 r., z datą płatności 31 października 2005 r. o wartości 9.738,31 zł.

(dowód: umowa przelewu wierzytelności z 29.03.2007 r. k. 43-44;

wyciąg z elektronicznego załącznika do umowy z 29.03.2007 k. 53;

wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego

z 29.08.2012 r. k. 52)

W dniu 8 maja 2012 r. (...) S.A. we W. zawarł (...) S.a R.L. z siedzibą w Luksemburgu umowę przelewu wierzytelności, obejmującą m.in. wierzytelność w stosunku do pozwanej wynikającą z wyżej wskazanej faktury.

(dowód: umowa przelewu wierzytelności z 08.05.2012 r. k. 45-47;

wyciąg z elektronicznego załącznika do umowy z 08.05.2012 r. k. 54-55;

wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego

z 29.08.2012 r. k. 52)

Następnie w dniu 25 maja 2012 r. (...) S.a R.L. z siedzibą w Luksemburgu zbył przedmiotową wierzytelność na rzecz strony powodowej.

(dowód: umowa przelewu wierzytelności z 25.05.2012 r. k. 48-51;

wyciąg z elektronicznego załącznika do umowy z 25.05.2012 r. k. 56-57;

wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego

z 29.08.2012 r. k. 52)

Pismem z dnia 13 sierpnia 2012 r. strona powodowa poinformowała pozwaną o skierowaniu sprawy na drogę postępowania sądowego.

(dowód: pismo z 13.08.2012 r. k. 58)

Sąd zważył co następuje:

Powództwo nie zasługuje na uwzględnienie.

W niniejszej sprawie poza sporem pozostawały okoliczności faktyczne dotyczące samej cesji dochodzonej wierzytelności. Spór dotyczył zawarcia umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych oraz zasadności dochodzonej kwoty. Pozwana kwestionowała bowiem istnienie zadłużenia, zarzucając że nie łączyła ją żadna umowa z pierwotnym wierzycielem, a dochodzona należność powstała w okresie, kiedy nie miała aktywowanej linii telefonicznej.

Na wstępie wskazać należy, że ustalając stan faktyczny w sprawie Sąd oparł się na dokumentach zaoficerowanych przez strony postępowania oraz przesłuchaniu pozwanej albowiem dowody te korelowały ze sobą wzajemnie i nie budziły wątpliwości co do ich wiarygodności.

W obecnym kształcie procesu cywilnego ustawowo podkreślono jego kontrydiktoryjny charakter, czego potwierdzeniem są regulacje zawarte w art. 232 k.p.c. oraz w art. 6 k.c. Ciężar dowodu spoczywa na stronach postępowania. To one są dysponentem toczącego się procesu i od nich zależy jego wynik. Mają bowiem obowiązek przejawiać aktywność, w celu wykazania wszystkich istotnych okoliczności i faktów, z których wywodzą skutki prawne. Strona powodowa reprezentowana była przez profesjonalnego pełnomocnika, będącego radcą prawnym i dlatego Sąd przyjął odpowiednio wysoki miernik staranności po stronie powodowej co do konieczności podejmowania czynności procesowych, uwzględniający zawodowe kwalifikacje pełnomocnika.

Strona powodowa formułując żądanie w niniejszej sprawie, powołała się na umowę zawartą przez pierwotnego wierzyciela z pozwaną i zaoficerowała jako materiał dowodowy jedynie umowy cesji wraz ze stanowiącym ich załączniki częściowymi wykazami wierzytelności oraz wyciąg z ksiąg funduszu sekurytyzacyjnego.

W ocenie Sądu zaoficerowany materiał dowodowy – w świetle zarzutów postawionych przez pozwaną – jest niewystarczający dla uwzględnienia żądania. Strona powodowa, nie udowodniła bowiem w żaden sposób – wbrew ciężącemu na niej obowiązkowi – faktu związania pozwanej umową o świadczenie usług telekomunikacyjnych z poprzednikiem prawnym strony powodowej, na który to fakt powołała się w uzasadnieniu pozwu. Nie wykazała też zasad obciążania pozwanej opłatami i dat powstania zaległości w płatności. Powołując się w zakresie istnienia, wysokości i terminów płatności zadłużenia na fakturę (...), nie dołączyła jej do pozwu, a jedynie powołała jej numer, datę i wartość, ujawnione w umowach przelewu wierzytelności. Wyciąg z ksiąg funduszu wobec treści uzasadnienia uchwały Sądu Najwyższego z dnia 7 października 2009 r. wydanej w sprawie III CZP 65/09 i treści wyroku Trybunału Konstytucyjnego z dnia 11 lipca 2011 r. w sprawie P 1/10 może być utożsamiany jedynie z dokumentem prywatnym i nie wiąże się z domniemaniem prawnym, że zapisana w księgach funduszu wierzytelność w istocie istnieje. Brak bowiem jakiegokolwiek sposobu kontroli prawidłowości podstaw dokonania takiego wpisu. W konsekwencji wyciąg z ksiąg funduszu potwierdza jedynie fakt dokonania cesji wierzytelności.

Skoro strona powodowa nie przedłożyła umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych ani nie zaoficerowała dowodu potwierdzającego, że w spornym okresie pozwana faktycznie korzystała z usług pierwotnego wierzyciela, żądanie pozwu jako nieudowodnione podlegało oddaleniu w całości, o czym orzeczono w pkt I. sentencji wyroku.

Rozstrzygnięcie o kosztach postępowania w pkt II. wyroku wydano na podstawie przepisu art. 98 § 1 k.p.c.

Zarządzenia:

1. (...)

2. (...)

3. (...)

4. (...)

M.(...)